

ÁGH ISTVÁN

Campo dei Fiori

*A sötét éjjél szobra oly kevélyen
áll, hogy a szívem belefeketül,
óriás kánya függ így, kötelére
nyújtóztatva, mit nem látok fölül,
Nap verte, fonta miután fölébredt,
és megindult, az égen egyedül
járt, mégis állt, míg körülötte forgó
egyhangúsággal lármázott a bolygó,*

*ez a piac-piazza-kofatér,
népe között csak falak nyelvét értem,
ha ideszatyorozok borért, húsért,
a régi házak mondják azt a régen
szétszórt máglyát, az emberhús miként
sírt sercegett, mint hurka, mikor égett,
szendergő tűz a lila vakolatban
együtt a füsttől kormos tűzfalakkal,*

*bádogcsöbrökben máglyácskák, a lángok
eltörpültek, hát föléjük vezet
a hűlő kéz, amit nem találok,
jó pecsenyesütő is illene
ebhez a térhez, Giordanón virágok,
fején galamb, a vállán verebek,
irányt mutat az orra, ott a pékség,
fűrészhaj, polip, rák a hátsó végén,*

*és ami közbül, megszokott, csupán
sárgább a héj, frissebbek a gerezdek,
zöldebb a zöltség, tegnap még a fán,
szicíliai kertben, most a kertek*

*narancs-mandarin-füge-citromgúllák,
articsóka-zeller-hagymarendek,
ahol ilyen büszkén iszik a klosár,
ott az emberek is kedvesebbek,
vive Bruno! itt nem ér az igazad,
fekete kámzsád körül kering a Nap.*

Gianicolo fehér virága

*Becsomagoltuk ezt az elhullatott
szíromcsengőt is, hazahoztuk a
hegynek domb, dombnak hegy Gianicolo
kikeletéből, mint a legutolsó
hervadhatatlan, törött pillanatot,
eldördült Garibaldi ágyúja
délben, ahogy minden délben szokott,
az egész város haranggal válaszolt,
mi tudhattuk csak, kiket búcsúztat Róma
ily ünnepélyes küldő-hívó szóval,
csodálatos! ne még! gyerünk haza!
heveny turista skizofrénia
az indulás, mintha igaz se volna,
hogy elmegyünk és nem jövünk soha.*